

บทที่ ๑
รัก
ให้มาก

守寡后我重生了！

เชียวจยาเหริน 笑佳人 เขียน
สนสรารุญ แปล

คำนำ

'ชาตินี้ข้าจะรักท่านให้มาก' เป็นผลงานของนักเขียนมากฝีมือ อย่าง 'เซียวจยาเหริน' ที่มากกว่ารักอยากนำเสนอให้นักอ่านได้สัมผัสถึงเรื่องราวการย้อนเวลากลับไปสู่อ้อมกอดของสามีที่ตายจากกันไปแล้ว ขององค์หญิงม่ายผู้หนึ่งค่ะ...

แม้ว่าอ้อมกอดนั้นนางจะเคยนึกถึงก็จริงซึ้ง แต่เมื่อไม่มีเขา เคียงข้าง นางก็หวงคิดถึงช่วงเวลาเหล่านั้นไม่น้อยเลยล่ะ และเมื่อมีโอกาสได้ย้อนเวลามาในช่วงที่เขายังมีชีวิตอยู่ นางจึงตัดสินใจว่าจะติดต่อเขาให้มากหน่อย เพราะตลอดสี่ปีที่แต่งงานกันมานางกับเขามักจะเอยวจาจากระแะระแหนแตกตันทันไปมาอยู่เสมอ ประกอบกับหลังจากเขาเสียชีวิตไม่กี่ปี สกุลเงินของสามีนางกลับถูกฮองเต้ผู้เป็นน้องชายแท้ๆ ของนางออกคำสั่งลงโทษทั้งตระกูล

'องค์หญิงหวาหยาง' จึงคิดหาทุกวิถีทางเพื่อเปลี่ยนชะตาของสามี อย่าง 'เงินจิ้งจก' และครอบครัวของเขาไม่ให้มีจุดจบเช่นนั้น เรามาถึงสถานะแม่ม่ายแล้วย้อนเวลากลับไปใช้ชีวิตพร้อมกับสามีผู้หยาบกระด้างพร้อมกันได้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"อย่าขยับ"

ตั้งแต่นางขยับตัว เงินจิ้งจอกก็รู้แล้ว อีกทั้งยังคิดว่านางแค่เปลี่ยน
ท่านอนเท่านั้น นึกไม่ถึงว่านางจะหลุดออกมาเช่นนี้

เงินจิ้งจอกยังคงนอนนิ่ง

หว่าหยางแนบร่างเข้ามา มีอวาลงบนเอวบางทว่าแข็งแกร่งของเขา

ถ้าไม่ใช่เพราะตอนกลางวันเขาทำนางโมโหครั้งแล้วครั้งเล่า บางที่
นางอาจคิดกอดเขาเช่นนี้นานแล้ว

เงินจิ้งจอกตัวแข็งทื่อ

หว่าหยางกุมแขนที่แข็งแกร่ง ลูบไล้ไหล่กว้างของเขา รับรู้ถึง
ร่างกายที่อุ่นร้อนของเขา ถึงตระหนักได้ว่าอีกฝ่ายคือคนตัวเป็นๆ นอนอยู่
ข้างกายนางจริงๆ

ใจนางสงบนิ่ง ทว่าร่างกายของเงินจิ้งจอกกลับร้อนดั่งไฟลุก

แนะนำตัวละคร

* เงินจิ้งจก

คุณชายสี่สกุลเงิน มีฝีมือในการต่อสู้ ร่างกาย
แข็งแกร่งกำยำ หล่อเหลาองอาจ แต่นิสัยหยาบ
กระด้าง ดื้อรั้น มักขัดข้อกับบิดาอยู่เสมอ

* หวาหยาง

องค์หญิงผู้มีผิวขาวราวกับหิมะ งดงามราว
เทพธิดา รักความสะอาด เย่อหยิ่งถือตัว พิถีพิถัน
เจ้าระเบียบ

* เงินถึงเจียน

ขุนนางผู้ซื่อตรง เปี่ยมด้วยคุณธรรม อบรม
สั่งสอนบุตรชายอย่างเข้มงวด เคร่งครัดใน
กฎระเบียบ

* เงินป้อจาง

คุณชายใหญ่สกุลเงิน สอบได้เป็นจ้าวหยวน
อุปนิสัยหนักแน่นสุขุม น่าเลื่อมใส

* เงินถึงสี่อ

น้องชายเงินถึงเจียน ไม่ชอบเล่าเรียนจึงมาช่วย
ครอบครัวทำไร่ไถนา เลื่อมใสในตัวพี่ชายมาก

* ฉี่ชื่อ

ภรรยาเงินถึงสี่อ หน้าตางดงาม ฉลาดเฉลียว
เป็นใหญ่เหนือสามี ตามใจบุตรชายมาก

7

ต้นฤดูใบไม้ร่วง ท้องฟ้าสีฟ้าคราม สายลมโชยอ่อนพัดแผ่ว
มาบนโปรงบนศาลาริมน้ำขยับไหว

ที่อยู่หลังมานโปรงคือโคมระย้าในอาภรณ์งามวิจิตรสองคน
พวกนางนั่งสบายๆ อยู่หลังโต๊ะเตี้ยยาวที่มีผลไม้และน้ำชาวางอยู่
ข้างกายมีนางกำนัลหอมล้อม คอยปรนนิบัติรับใช้อย่างขยันขันแข็ง

ที่อยู่ด้านนอกคือทหารองครักษ์เปลือยอกกำยำสองนาย พวกเขา
ต่อสู้กันครั้งแล้วครั้งเล่า เม็ดเหงื่อไหลหยอกลงมาตามใบหน้าหล่อเหลา
ได้สัดส่วน หยดลงบนกล่ำเนื้อล่ำสันของพวกเขา

ขณะที่กำลังโรมรันพันตูอยู่นั้น หนึ่งในนั้นก็ชักมือออกแล้วคว้า
เอวบางๆ ของอีกฝ่าย อีกฝ่ายหน้าท้องหดเกร็ง อ่อนไหวดั่งน้ำค้างบน
ยอดหญ้า ตาทั้งสองข้างลุกเป็นไฟ หายใจพืดพาดประหนึ่งสัตว์ป่า

บรรยากาศรอบกายดูเหมือนจะเริ่มร้อนระอุขึ้นมา

หว่าหยางโบกพัดทรงกลมในมือเบาๆ เจาพัดบดบังสายตาเท่าที่คล้ายไม่แยแสใส่ใจแต่ความจริงกลับขึ้นชมหลังไหลของนางไว้

ความจริงก่อนหน้านี้นางซึ่งชังการต่อสู้ กลิ่นเหงื่อเหม็นของบุรุษทำให้นางรู้สึกเกรี้ยวขะแยง

ทว่าเวลานี้นางกลับรู้สึกว่ภาพตรงหน้าเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาที่ปรากฏอยู่ในสมองของนางคือภาพอาซาโชนะยานพยัคฆาห้าห้าห้า... รวมถึงเงินจิ้งจก สามี่ที่ตายไปของนาง

เงินจิ้งจกรูปร่างสูงเด่นแข็งแกร่งกำยำ ว่ากันว่าเขาเริ่มฝึกฝนการต่อสู้ตั้งแต่อายุหกขวบ บิดาของเขาเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเป็นเกอเหล่า* สองสมัย ส่วนเหล่าพี่ชายก็สอบได้ตำแหน่งจ้วงหยวน** ทันฮวา*** ทว่าเงินจิ้งจกกลับตัดสินใจเดินเข้าสู่เส้นทางทหารอย่างเด็ดเดี่ยว

เขามีสีหน้าเย็นชาทว่ากลับหล่อเหลาอย่างนัก หว่าหยางในยามนั้นเพราะชื่นชอบในใบหน้าของเขาจึงเห็นพ้องกับสมรสพระราชทานของเสด็จพ่อและเสด็จแม่

แต่ใครเล่าจะคาดคิด หลังเป็นคู่สามีภรรยาขึ้นมาน่าจริง ๆ แคใบหน้าหล่อเหลาเพียงอย่างเดียวกลับไม่พอ วาจากิริยามารยาทของเงินจิ้งจกแทบเรียกได้ว่าทำทลายขีดความอดทนของนางอยู่ตลอดเวลา

เวลากินอาหารเขาโปรดปรานให้มีสุราจกเล็กวางอยู่บนโต๊ะตลอดกว่าจะดับกลิ่นไม่พึงประสงค์พวกนั้นได้ก็ไม่ว่าต้องบ้วนปากซ้ำๆ กี่รอบต่อกี่รอบ ทว่าเพราะเงินจิ้งจกเป็นคนหยาบกระด้าง ทำสิ่งใด

* เกอเหล่า คือคำเรียกขุนนางอาวุโสระดับสูง

** จ้วงหยวน คือผู้ที่สอบได้อันดับหนึ่งในการสอบขุนนางหน้าพระที่นั่ง (เดียนซือ)

*** ทันฮวา คือผู้ที่สอบได้อันดับสามในการสอบขุนนางหน้าพระที่นั่ง (เดียนซือ)

ล้วนมักขอไปที ดังนั้นยามที่ต้องร่วมเตียงกันนางก็มักจะไ้ดกลิ้นสุรา
ลอมมาจากตัวของเขาที่นอนข้างกันอยู่เสมอ

เงินจิ้งจกภาคภูมิใจในฝีมือการต่อสู้ของตนเอง เขาฝึกฝนจน
ร่างกายเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อที่แข็งแรง กำยำล่ำสันเสียยิ่งกว่าอาชา
เหือโลहित* ที่นางเคยพบเห็น ไม่ว่าผู้ใดพบเห็นเขาเป็นครั้งแรกล้วนต้อง
เอ่ยปากชมว่า 'องอาจห้าวหาญ' ออกมาคราหนึ่ง

เพราะขุนนางบู๊ล้วนชอบออกเหือ ดังนั้นทุกครั้งหลังเงินจิ้งจก
กลับมาจากการปฏิบัติหน้าที่ เขาจึงพากลิ้นเหือกลับมาด้วยเสมอ

ขอเพียงเขารู้จักใส่ใจ ปัญหาอันใดย่อมไม่มี แค่ไม่ต้องให้นาง
เผชิญหน้ากับกลิ่นเหม็นพวกนั้นก็เป็อันใช้ได้ ทว่าเงินจิ้งจกกลับไม่ให้
ความสำคัญ บางครั้งก็ลืมสระผมหรือก็ไม่อาบน้ำเลย ทั้งตัวนอนลง
บนต้งหอมของนางไปทั้งอย่างนั้น หวหายางถึงกับรำคาญผิวหยาบๆ และ
เนื้อหนาๆ ของเขาที่มำทำให้ผ้าปูที่นอนแพร่ไหม้ชั้นเลิศของนางเสียหาย

พอสามีรวมถึงเหล่าพี่ชายต่างพูดคุยเหตุผลกับเขาอย่างใจเย็น
ทว่าเขากลับเมินเฉยเอ่ยปากด้วยถ้อยวาจาเย็นชา ทำเอาบรรยาภาค
ภายในบ้านชะงักงัน นางเองก็พลอยกระอักกระอ่วนกลืนไม่เข้าคายไม่ออก
ไปด้วย

เพราะเรื่องราวหุยมหิมเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้เกิดขึ้นทุกวันไม่มี
หยุดหย่อน หวหายางจึงยิ่งเห็นเงินจิ้งจกขัดหูขัดตามากขึ้นทุกที

เงินจิ้งจกผู้ดีแกใจ ทว่าเขาเองก็มีศักดิ์ศรีของตนเองเช่นกัน ดังนั้น
คินคำฉันสามีภรรยาระหว่างเขากับนางจึงมีแต่ลดน้อยถอยลง

* อาชาเหือโลहित เป็นม้าสายพันธุ์หนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศเติร์กเมนิสถาน มีรูปร่างแข็งแรงองอาจ
มีขนสีทองปกคลุมตลอดทั้งตัว ได้รับการขนานนามว่าเป็น 'อาชาสวรรค์' ตามตำนานกล่าวกันว่า
ม้าพันธุ์ดังกล่าวยามที่ออกวิ่ง บริเวณผางคอจะมีเหือไหลออกมาเป็นสีแดงสดคล้ายเลือด

หว่าหยางรู้สึกผิดหวัง นอกจากอีกฝ่ายจะไม่รู้จักใส่ใจนางแล้ว
 เงินแรงของเงินจิ้งจอกก็ไม่ต่างอะไรกับวัวที่บ้าคลั่ง ยากเกินกว่าที่นาง
 จะทนรับไหว ทุกครั้งที่นอนค้างอ้างแรมด้วยกัน นางล้วนกรีดร้องจนคอ
 แสบแตก

เป็นสามีกรรยากันมาสี่ปี นางเองก็ชิงชังเขามาสี่ปีเช่นกัน

จนกระทั่งเงินจิ้งจอกเสียชีวิตในสนามรบ

บุรุษรูปร่างกำยำที่มักกลับบ้านมาพร้อมเหงื่อเต็มตัวตลอดเวลา
 ผู้นั้นลงไปนอนหลับสนิทอยู่ใต้พื้นพิภพ ไม่มาปรากฏตัวต่อหน้านางอีก

ผู้ตายเป็นใหญ่* หลังเงินจิ้งจอกเสียชีวิต หว่าหยางก็เลิกถือสากับ
 นิสสัยเลวร้ายของอีกฝ่าย ในสมองเหลือก็แต่เรื่องดีๆ ของเขา

อย่างเช่นเขาที่แบกนางเดินอย่างมั่นคงอยู่ท่ามกลางสายฝนที่
 โถมกระหน่ำ

อย่างเช่นแผ่นอกอันอบอุ่นของเขาในฤดูหนาวอันหนาวเหน็บ

"เป็นอะไรไป ผ่านผาน เจ้าใจลอยอยู่หรือ"

น้ำเสียงหยอกกระซำดังลอยเข้ามา หว่าหยางกลับมาได้สติอีกครั้ง
 แล้วจึงสังเกตเห็นว่าองค์กรทั้งสองต่อสู้ประลองกำลังกันจบแล้ว ตอนนี้
 กำลังคุกเข่ารอนางตกรางวัลอยู่ข้างนอก

หว่าหยางไหนเลยจะยอมให้ท่านอาหึงที่ขอบประพาศิตนเหลวไหล
 ของนางผู้นั้นกระเจ้า นางจิบปากน้อยๆ พุดคล้ายยังไม่แน่ใจ "ข้าก็แค่
 รู้สึกว่าฝีมือของพวกเขารวมดา ไม่มีอะไรน่าสนใจนักเท่านั้นเอง จึง
 ใจลอยเผ่ลอคิดถึงเรื่องอื่น"

* ผู้ตายเป็นใหญ่ เป็นธรรมเนียมประเพณีของชาวจีนที่ให้ความสำคัญต่อการตายของบุคคล แม้จะมี
 ความบาดหมางกันอย่างไร เมื่อมีการจากไปหรือในพิธีศพก็จะมาร่วมและร่วมแสดงความเสียใจ แสดงถึง
 ความเคารพและให้เกียรติผู้ตาย

อันเล่อด้าจ่างกงจู* ส่งสายตาให้พวกนางกำนัล
นางกำนัลคนหนึ่งเดินออกไปตกรางวัลให้กับองค์กรทั้งสอง
ก่อนจะบอกให้พวกเขาถอยออกไป

หลังจากองค์กรที่อยู่ด้านนอกออกไป อันเล่อด้าจ่างกงจูก็ได้
เอ่ยปากกระเช้าหว่านยางขึ้นมามาก "พวกเขาเป็นองค์กรอันดับหนึ่ง
อันดับสองในจวนข้า แต่เจ้ากลับบอกว่าฝีมือของพวกเขาธรรมดา แต่ก็
อย่างไรว่า ผานผานของพวกเขาเคยมีสามี่ที่เก่งกาจการศึกเช่นนั้น สายตา
หากจะสูงส่งบ้างก็ย่อมเป็นเรื่องปกติธรรมดา"

หว่านยางยังคงวางท่าเอื้อระเหยไม่อินังซังขอบ ดูเหมือนว่านาง
ไม่แยแสคำพูดของคนภายนอกที่พูดถึงสามี่ผู้ล่วงลับของตนเอง

อันเล่อด้าจ่างกงจูปาก "ตายจริง ผานผานของพวกเขาปลงได้แล้ว
อย่างนั้นหรือ"

"คนก็ตายไปตั้งสามปีแล้ว ยังจะจดจำเขาเพื่อการใด"

"บุรุษเสียภรรยา บางคนก็แต่งงานใหม่ภายในสามเดือน เข้าเป็นถึง
พี่สาวแท้ๆ ของฮ่องเต้พระองค์ปัจจุบัน ในเมื่อตัดใจจากเงินจื๊งจื๊งได้นาน
แล้ว เหตุใดยังต้องเลียนแบบหญิงม่ายที่เพียรรักษาพรหมจรรย์เพื่อให้ได้มา
ซึ่งขุมประตูละครเสริญด้วยเล่า"

"แต่ไหนแต่ไรข้าก็ไม่เคยคิดอยากได้ขุมประตูละครเสริญ ทว่า
มีเหตุผลอันใดให้ข้าต้องแต่งสามี่ใหม่ด้วยเล่า หากสามี่คนใหม่ก็เป็นพวก
ไม่รู้จักใส่ใจผู้อื่น ซอปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ท่วมเหม็นไปด้วยเหงื่อโคลอีก
ถึงตอนนั้นข้ามีเท่ากับหาเรื่องให้ตนเองลำบากหรือ"

อันเล่อด้าจ่างกงจูยิ้มยิ้มกล่าวว่า "จริงอย่างที่เจ้าว่า อาหญิงก็แค่"

* ด้าจ่างกงจู เป็นชื่อตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงของจีน ใช้เรียกป้าหรืออาหญิงของฮ่องเต้พระองค์ปัจจุบัน

ทนเห็นเจ้าที่อยู่ใต้วัยสาวสะพรั่งนอนโดดเดี่ยวอยู่ทุกคำคืนไม่ได้ก็เท่านั้น
เจ้าไม่สู้เอาอย่างอาหญิง เลี้ยงดูชายบำเรอไว้ในจวนสักสองสามคน
จะเป็นพวกบัณฑิตหน้าหยกหรือบุรุษของอาจหาญก็ได้ ก่อนนอน
ก็เรียกตัวมาปรนนิบัติรับใช้ ตื่นก็คอยไล่ออกไป เช่นนั้นมีความสุขยิ่งนัก"

หว่าหยาง "..."

นางรู้อยู่แล้ว ท่านอาหญิงที่ชอบประพุดิตนเหลวไหลของนางผู้นี้
พูดไปพูดมาก็ไม่แคล้วต้องชักจูงให้นางเดินไปบนวิถีทางไม่เป็นไฉนเป็นพยาย
เจกเดียวกันแน่

หว่าหยางเป็นคนรักหน้าตาไม่ปรารถนาจะให้ตนเองต้องมีชื่อเสียง
แปดเปื้อนว่าเลี้ยงดูชายบำเรอไว้

หากนางชื่นชอบอะไรเช่นนั้นก็ว่าไปอย่าง เป็นถึงองค์หญิงใคร่ทำ
สิ่งใดย่อมสามารถทำสิ่งนั้นได้ตามประสงค์ ไม่จำเป็นต้องสนใจเสียง
วิพากษ์วิจารณ์ของผู้อื่น ปัญหาก็คือนางไม่สนใจเรื่องเลี้ยงดูชายบำเรอ
นั้นเลยแม้แต่หน่อย

นั่นก็เพราะนางได้พบเจอบุรุษสามประเภทที่โดดเด่นที่สุดในได้หล้า
แล้ว

ประเภทแรกคือแม่ทัพอย่างเงินจิ้งจก ทักษะการต่อสู้สูงล้ำเหนือผู้ใด
วีรชนผู้กล้าในบทประพันธ์ทั้งหลายล้วนเป็นเช่นนี้

ทว่าวีรชนผู้กล้าเองก็ต้องกินข้าวใช้ชีวิต วีรชนผู้กล้าเองก็มีจุดที่
ชวนให้คนรังเกียจชิงชัง

ประเภทที่สองคือบัณฑิตเจกเช่นพ่อสามี พี่ชายสามีของนางทั้งสอง
วิญญาณผู้อยู่ในกฎเกณฑ์ กิริยาท่าทางงดงาม

ทว่าพวกเขาที่ไม่ได้สมบูรณ์พร้อมเหมือนอย่างที่เราเห็น นางเคยเห็น

พ่อสามีตกใจงูหนึ่ไปหลบอยู่หลังภรรยา เคยเห็นพี่ชายสามีของนางพวกนั้น
ตีลังกาหกล้มหกลุก กระเซอะกระเซิงอยู่ท่ามกลางลมฝน

ประเภทสุดท้ายก็คืออดีตฮ่องเต้ เสด็จพ่อของนาง บุรุษผู้อยู่เหนือ
ผู้คนทั่วหล้า

มีเกียรติแล้วเช่นไร เสด็จพ่อผู้ฉลาดปราดเปรื่องมีคุณธรรมดูเหมือน
จะเป็นฮ่องเต้ที่ดี ความจริงกลับเป็นเพียงบุรุษที่หลงใหลอยู่กับกามราคะ
สุดท้ายก็สิ้นใจอยู่บนเตียงของอิสตรี

สิ่งที่บุรุษในได้หล้านี้ปรารถนา สูงสุดก็แค่การขึ้นครองบัลลังก์เป็น
ฮ่องเต้ หรือการได้ตำแหน่งขุนนางระดับสูง บางคนแค้นถึงมัน บางคน
ใช้ชีวิตทั้งชีวิตเพื่อพยายามให้ได้มา

บุรุษที่จัดว่าประเสริฐที่สุดทั้งสามประเภท หวหายางล้วนเคยพบเห็น
มาหมดสิ้น บางครั้งนางก็นับถือ บางครั้งก็คิดว่าแค่เท่านั้นเอง

ด้วยเหตุนี้ยังมีบุรุษแบบได้อีกที่จะเข้าตานาง สามารถทำให้นาง
ยินดีร่วมเรียงเคียงหมอนด้วย

ท่านอาหญิงของนางไม่ใส่ใจ หมายถึงก็เพียงความสำคัญบนเตียง
เท่านั้น

ทว่าหวหายางใส่ใจ บุรุษที่ไม่เข้าตานาง ไหนเลยจะมีคุณสมบัติ
ใกล้ชิดนาง ขึ้นไปอยู่บนเตียงตั้งของนางได้

ขณะที่สองอาหลานยังคงหัวเราะพูดคุยเรื่อง 'ชายบำเรอ' พ่อบ้าน
เรือนหน้ากิริบร้อนเดินเข้ามา มองหวหายางด้วยสายตาเป็นกังวล
ก้มหน้ารายงาน

"เรียนต้าจางกงจู่ จางกงจู่* เมื่อครู่สกุลเงินได้ส่งคนมาบอก...

* จางกงจู่ เป็นชื่อตำแหน่งเชื้อพระวงศ์หญิงของจีน ใช้เรียกพี่สาวหรือน้องสาวของฮ่องเต้พระองค์ปัจจุบัน

บอกว่าใต้เท้าราชเลขาธิการ...สิ้นแล้วขอรับ"

เกิดเสียง 'ตู่บ' ดังขึ้น พัดทรงกลมในมือของหวหายางหล่นตกพื้น
หยกที่แขวนอยู่ปลายด้ามแตกเป็นสองเสียง

ราชเลขาธิการเงิน...บิดาของเงินจิ้งจก พ่อสามีของนาง

หากจะถามว่าคนที่หว่านยางนับถือมากที่สุดชาตินี้คือผู้ใด
แน่นอนว่าย่อมต้องเป็นเงินถึงเจียน พ่อสามีของนางผู้นี้

พ่อสามีของนางเป็นผู้มีพรสวรรค์ล้ำเลิศ อายุเพียงสิบหกก็สอบผ่าน
ได้เป็นบัณฑิตจอหัวเหิน* แล้ว พออายุสิบเก้าก็ได้เป็นจั่วจวนหยวน เพียงช่วง
อายุสี่สิบก็ได้เป็นเกอเหล่าแห่งสภานาง

ตอนหาหนทางแต่งเข้าสู่สกุลเงิน เป็นช่วงที่อดีตราชเลขาธิการชราภาพ และล้มป่วยบ่อยครั้ง ทุกคนต่างคิดว่าพ่อสามีของนางต้องรับช่วงดูแล สภานางต่อไปเป็นแน่

ในช่วงเวลาสำคัญมารดาของพ่อสามีก็ตายจากไปกะทันหัน ว่ากันตามระเบียบข้อบังคับ พ่อสามีของนางจำต้องกลับบ้านไว้ทุกข์สามปี

หว่านยางแม้จะเป็นองค์หญิงแต่ก็ต้องติดตามครอบครัวของสามีไปใช้ชีวิตอย่างยากลำบากที่บ้านเกิดของพวกเขาซึ่งอยู่ห่างออกไปหลายพันหลี่** นางแทบจะทนไม่ไหวแล้ว แต่พ่อสามีกลับออกจากเมืองหลวงอย่างสงบเยือกเย็นโดยไม่รู้สึกเสียใจหรือลังเลใจเลยที่ต้องสละตำแหน่งในขณะที่เขากำลังจะไปถึงจุดสูงสุด

หลังการไว้ทุกข์จบสิ้น พ่อสามีของนางก็พาทุกคนกลับมายังเมืองหลวง
ครั้งนี้เขาได้ขึ้นเป็นราชาเลขาธิการสภานางอย่างสะดวกราบรื่น

* จิวเอิร์ิน เป็นคำเรียกบัณฑิตที่สอบขนนางผ่านในระดับมณฑล

** หลี่ (ลี่) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

อุทิศตนรับใช้ราชสำนักต่อไปนับแต่นั้น

ตอนเสด็จพ่อสวรรคต อวี้องก่อกบฏ พ่อสามีของนางวางแผน
อยู่ในค่าย ควบคุมราชสำนักภายในอย่างมั่นคง และปราบปรามการ
ก่อกบฏภายนอก

ด้วยเพราะความเคารพเลื่อมใสอีกฝ่ายเช่นนี้ ถึงเงินจิ้งจจะตายไป
ต่อให้นางย้ายกลับมาพำนักอาศัยยังจวนองค์หญิงของตนเองตามเดิม
หว่าหยางก็ยังคงรักษาสถานะลูกสะใภ้สกุลเงินไว้ ทุกครั้งที่พบเจอ
ราชเลขาธิการ นางก็ยังคงเรียกอีกฝ่ายว่า 'ท่านพ่อ' ด้วยความเคารพ

พ่อสามีของนางคือเสาหลักของแผ่นดิน ทั้งชื่อไว้ในประวัติศาสตร์!
ดังนั้นหว่าหยางจึงไม่เคยคิดว่าหลังจากพ่อสามีตายไปจะมีขุนนาง
ราชสำนักกลุ่มหนึ่งลุกขึ้นถวายนิกายกล่าวโทษพ่อสามีนาง

และยิ่งนึกไม่ถึงว่าน้องชายนางผู้เป็นฮ่องเต้ที่ให้ความเคารพ
เงินถึงเจี้ยนมาโดยตลอดจะมีราชโองการจับทรัพย์บ้านสกุลเงิน

พี่ใหญ่เงินป๋องถูกใส่ร้ายจนต้องเข้าคุกก่อนจะถูกลงโทษจนถึงแก่
ความตาย

แม้สามีไม่อาจทนแบกรับความสูญเสียใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นได้
สุดท้ายก็เสียชีวิต

สมาชิกบ้านสกุลเงินที่เหลือล้วนถูกเนรเทศไปที่ชายแดน

เดือนสิบสองอากาศหนาวเหน็บ หิมะโหมกระหน่ำ

หว่าหยางมีอาจิงเฉยดูตาย นางออกจากเมืองหลวงไปอย่างเงียบๆ
หยุดรออยู่บนเส้นทางที่บ้านสกุลเงินจำเป็นต้องเดินผ่าน

นางยืนอยู่ริมถนน สาวใช้ข้างกายเพราะกลัวนางเหน็บหนาวจึง

หม่อมคลุมร่างนางไว้ด้วยเสื้อคลุมหนังสุนัขจิ้งจอกหนาๆ อีกทั้งยังยึดเตาพก
สำริดอุ่นร้อนไว้ใ้อ้อมแขนของนาง

เพียงไม่นานนหาวหยางก็เห็นบรรดาญาติที่เคยพูดคุ้ยหัวเราะร่วมกับ
นางในบ้านเหล่านั้น ทุกคนต่างสวมชุดนักโทษสีขาวเนื้อบาง มือเท้าถูก
ตีตรวนเดินมุ่งหน้ามาทางนาง

พี่ใหญ่ที่เป็นจิ้งหวอนยามนี้ไม่อยู่แล้ว ส่วนพี่สามอดีตทันฮวา
ที่เคยอบอุ่นอ่อนโยน เจ้าชู้รักกริ่ม เวลานี้ก็ไม่สดใสเหมือนก่อน ใบหน้า
ไร้ชีวิตชีวา ทั้งๆ ที่เห็นนาง แต่เขากลับทำเหมือนไม่เห็น

บรรดาพี่สะใภ้ทั้งหลายต่างร่ำให้หลังน้ำตา มิใช่เพื่อตนเอง หากแต่
ขอให้นางช่วยทูลต่อฮ่องเต้ให้ทรงเมตตาลูกๆ ของพวกนาง

หาวหยางกับเจินจิงจงเป็นสามีภรรยากันมาสี่ปี ช่วงเวลากว่าครึ่ง
ลั่วนใช้ชีวิตอยู่ภายใต้อาภรณ์ไว้ทุกข์ในบ้านหลังเก่า หลังจากนั้นเพราะ
ต้องห่างกันบ่อยครั้งจึงไม่มีทายาทสืบสกุล ทว่านางกลับมีหลานชาย
สามคน หลานสาวสองคน

ยามนี้พวกเขาเดินผ่านหน้านางไป บ้างก็มีสีหน้าเฉยชา บ้างก็
น้ำตาร่วงเผาะราวกับสายฝน

หาวหยางยืนอยู่กลางพายุหิมะ มองดูพี่ชายพี่สะใภ้ที่เคยรู้จักมักคุ้น
หลานชายหลานสาวผู้บริสุทธิ์เดินห่างออกไปทีละน้อย สุดท้ายก็ดับหายไป
จากสายตา

"หิมะตกหนักแล้ว พวกเรากลับกันเถอะเพคะ" สาวใช้ข้างกาย
สองตาแดงก่ำ ประคองพานางขึ้นรถม้า

สายตาของหาวหยางจับจ้องไปยังกลางถนนหลวง

หิมะขาวสลับ รอยเท้ากระจัดกระจาย คาดว่านี่คงจะเป็นร่องรอย

สุดท้ายที่บ้านสกุลเงินทิ้งไว้ในเมืองหลวงแห่งนี้แล้ว

ทว่ารอยเท้าเหยียดยาวนี้ไม่นานก็ถูกหิมะกลบกลืนหมดสิ้น แต่ถึง
จะเป็นเช่นนั้นนางก็ยังคงมองเห็นใบหน้าคุ้นเคยเหล่านั้นได้ชัดเจนดตา

'ดูแลตนเองด้วย ข้าไปล่ะ'

ในวันที่เงินจึงจูงนำทัพออกเดินทาง แสงอาทิตย์ยามเช้าหม่นหมอง
เขายืนกล่าวอำลางนางอยู่เหนือหัวเตียง

'เจ้าสี่เป็นคนหยาบกระด้าง หากมีอันใดที่ทำให้องค์หญิงไม่สบาย
พระทัย กระหม่อมจะจัดการลงโทษเขาเอง'

ในวันยกน้ำชา เสียงของพ่อสามีหนักแน่นตรงไปตรงมา

'เรือนหลังนี้ต่อเติมใหม่ เตียงคู่โต๊ะเก้าอี้หรือก็ทำขึ้นใหม่ หาก
องค์หญิงมีสิ่งใดไม่พอพระทัย หม่อมฉันจะให้คนมาเปลี่ยน'

เพิ่งย้ายมาอยู่บ้านเก่าได้ไม่ทันไร แม่สามีก็พานางไปดูเรือนพำนักร
ก่อนเป็นอันดับแรก ด้วยเพราะเกรงว่านางจะไม่คุ้นชิน

'กระหม่อมพุดไม่เข้าหูเอง ขอองค์หญิงอย่าได้ทรงตำหนิที่น้องสี่
โมโหโทโส'

'องค์หญิงระวัง เจ้าห่านนั้นมันกัดคน!'

'นี่คือดอกท้อที่ข้าเพิ่งเด็ดมาใหม่ ท่านอาสะใภ้สี่ชอบหรือไม่'

หว่าหยางหลับตา

สมควรเป็นเช่นนั้น

บทลงเอยของบ้านสกุลเงินสมควรเป็นเช่นนั้น!

2

เมืองหลังใจ ตำบลสี่แฉั่ว บ้านสกุลเงิน
คีนค่าเ็นสบาย จู้ๆ เงินจิ้งจกก็ลืมหูลืมตาขึ้น
ภายในเตียงห้อง* ท่ามกลางความเงิบบสงัดที่สามารถได้ยินแม้กระทั่ง
เสียงเข็มตก มีเสียงกระซิบร่ำไห้แผ่วเบาดังลอยมาจากบนเตียงจริงๆ
เงินจิ้งจกขมวดคิ้วหงุดหงิด

เขายอมรับ การให้องค์หญิงสูงศักดิ์คนหนึ่งเดินทางไกลพันลี้ติดตามพวกเขามาไว้ทุกข์ยังบ้านเก่าเช่นนี้นับเป็นเรื่องไม่ยุติธรรมต่อนาง แม้แต่ชายชาติอาชานายหยาบกระด้างอย่างเขาก็กังทำผิดต่อนาง ทว่านับแต่วันที่เดินทางออกจากเมืองหลวงนางก็เริ่มซัดสี้หน้าไม่พอใจแล้ว จนถึงวันนี้เวลาก็ผ่านไปสองเดือนกว่า วันเวลาเนิ่นนานเช่นนี้ ต่อให้ทนลำบากไม่ไหวอย่างไรก็ควรยอมรับมันได้แล้ว ไหนเลยจะยังน้อยเนื้อ

* เตียงห้อง มีลักษณะคล้ายห้องเล็กๆ ยกพื้นห้องหนึ่ง ผ่นทั้งสี่ด้านอลุลาย ด้านในมีเตียงตั้งอยู่ ด้านหน้ามีช่องทางเข้า มีที่ว่างเล็กน้อยสามารถวางโต๊ะเก้าอี้ชุดเล็กได้

ตำใจ ดึกคืนก่อนคืนนี้ให้กระซิกเช่นนี้ไม่รู้จบรู้สิ้น

เงินจิ้งจกไม่เข้าใจ

ตอนที่ฮ่องเต้พระราชทานสมรส บ้านสกุลเงินเองก็ไม่ได้ปิดบังอะไร
นางเลย ตัวเขาผู้นี้ก็เป็นคนที่นางเห็นด้วยตาตนเอง

เรื่องกลับมาไว้ทุกข์ที่บ้านเก่าในครั้งนี้อันที่จริงตาเฒ่าเองก็เคย
เสนอให้นางอยู่ที่เมืองหลวง แต่ไม่รู้นางคิดอะไรถึงเสนอตัวตามมาด้วย
อีกแล้ว น้อยเนื้อตำใจอีกแล้ว...

เงินจิ้งจกลุกขึ้นนั่ง

นางเป็นองค์หญิง บ้านสกุลเงินใหญ่หน่อยล้วนต้องกลืนใจเอาไว้
ก่อนกลับมามารดาของเขาถึงกับลงมือเขียนจดหมายบอกน้องสะใภ้
ที่อยู่ทางนี้ให้จัดเตรียมเตียงห้องหุรรพาลหลังหนึ่งไว้ให้ก่อนล่วงหน้า

ที่อยู่ด้านในของเตียงห้องคือเตียงหลังหนึ่ง กว้างขวางพอให้คนสี่คน
นอนได้อย่างสบายๆ

พื้นกระดานนอกเตียงเองก็กว้างขวางเช่นกัน ด้านหนึ่งวางโต๊ะ
เครื่องประทีปโคมเล็กๆ ของนางไว้ ส่วนที่อยู่อีกด้านคือกล่องสัมภาระ
ไม้หนานมู่ลายทอง* สองใบ บรรจุทรัพย์สินเงินทองที่นางพกติดตัวมาด้วย

ว่ากันตามหลักแล้วเขาคือราชบุตรเขย มีสิทธิ์ส่วยสุขอยู่บนเตียง
หลังนี้ร่วมกับนาง ทว่านางกลับรังเกียจชิงชังเขา นี่ก็ผ่านมายุ่สิบวันแล้ว
แต่วันเวลากว่าครึ่งเงินจิ้งจกล้วนต้องนอนอยู่บนพื้นกระดานด้านนอกนั้น

ตอนนี้ถึงจะใกล้เข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว แต่อากาศก็ยังคงเย็นอยู่ ทว่า
ร่างกายเขาแข็งแรงแรงกำยำ สภาพอากาศจึงไม่ได้เป็นปัญหาสำหรับเขา

* หนานมู่ เป็นไม้ยืนต้นที่สูงได้ถึง 30 เมตร เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทาน เหมาะในการทำ
เครื่องเรือน ไม้หนานมู่ลายทองเป็นไม้หนานมู่ประเภทหนึ่ง เนื้อไม้มีลวดลายเป็นประกายสีทองคล้าย
ผ้าแพรไหม มีมูลค่าสูงมาก

แต่อย่างใด

"เหตุใดจึงร้องให้"

ในห้องมืดสนิท เงินจึงจ้องเห็นหน้าของนางไม่ชัด เห็นก็แค่เงาร่าง
เลื่อนรางเท่านั้น

นางไม่มีท่าที่ตอบสนอง ไม่รู้ว่าคร้านเกินกว่าจะสนใจเขาหรือจงใจ
คร่ำครวญให้เขาฟังกันแน่

เสียงกระซิบร่ำไห้แผ่วเบากระแทกใส่หัวใจเขาครั้งแล้วครั้งเล่า
ไม่ต่างอะไรกับผิวน้ำในทะเลสาบที่กระเพื่อมไหวแผ่วเบาทั้งๆ ที่ไม่มีลม
สาดพัดเข้าใส่รากไม้หนิงของสีเข้มของต้นไม้ริมฝั่งที่อกเงยแผ่ล้นพื้นดิน

ไม่รู้เหตุใดจู่ๆ เงินจึงจ้องถึงได้นึกถึงท่าทางเยี่ยงดอกสาลีต้อง
หยาดฝน* ของนางยามพวกราชสองคนสนิทสนมกันก่อนหน้านั้น

ลักษณะนิสัยของนางยามนี้ไม่น่ารักเลยแม้แต่น้อย ทว่าตอนนั้น
กลับทำเขาหลงใหลแทบคลั่ง

เงินจึงจ้องถอนหายใจเดินออกจากเตียงห้อง หยิบปลั๊กจุดไฟที่วางไว้
ขึ้นมาจุดตะเกียง

ดวงไฟส่ายไหว แสงไฟเหลืองหยาบๆ แต่ความมืดริมน้ำต่างก็ยัง
ถูกขับไล่ออกไปจนสิ้น

ที่ข้างๆ ชั้นวางของสำหรับล้างหน้าบ้วนปากได้เตรียมอ่างน้ำไว้
ใบหนึ่ง เดิมเงินจึงตั้งใจจะเอาผ้าไปชุบน้ำเย็น แต่พอนึกถึงนิสัย
ขี้หนาวใจของนางขึ้นมา เขาก็คว้ากาสำริดเก็บความร้อนแล้วรินน้ำร้อน
ครึ่งกาลงไปให้อ่างน้ำเย็น

ครั้นเตรียมน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว เงินจึงงอเข่าหนึ่งถนัดตะเกียง มือหนึ่ง

* ดอกสาลีต้องหยาดฝน เป็นสำนวน ใช้เปรียบเปรยถึงท่าทางของหญิงสาวยามร้องไห้ที่ดูบอบบางและงดงาม

ถือผ้าหมาดที่ปิดน้ำออกเรียบร้อย เदनกลับมาที่เตียงห้องอึกครั้ง

เตียงห้องไม่ต่างอะไรกับห้องขนาดเล็ก ห้อมล้อมแสงไฟอ่อนโยน
ไว้ภายใน

เงินจึ่งจวงตะเกียงลงแล้วหันมองไปที่เตียง

เดิมเขาคิดว่าตนเองจะต้องเผชิญหน้ากับใบหน้าของโคมสะคราญ
ที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศก แต่นึกไม่ถึงว่านางกลับยังคงหลับไหล
เสียงร่ำไห้เงียบหายไปแล้ว บนใบหน้างดงามขาวสล้างนั้นยังคงมี
หยาดน้ำตาหยดหนึ่งที่ยังไม่ไหลลงมา

นางก็แค่ฝันร้ายอย่างนั้นหรือ

เงินจึ่งจยนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นมั่นใจว่านางหลับแล้ว เขาก็มองดู
ผ้าในมือ เพราะไม่ยอกปล่อยมันเสียเปล่า จึ่งนั่งลงข้างเตียงเงียบๆ
ค้อมกายช่วยนางปวดเศ็ดหยาดน้ำตานัน

ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าเขาว่าผิวพรรณราวกับเทพิดาของนางนั้นนุ่มนวล
เพียงใด เงินจึ่งจเคลื่อนไหวแผ่วเบาตามสัณฐาตญาณ

หวหายารู้สึกได้ว่ามีคนสัมผัสนาง เพียงแต่เพราะยามนี้สมอง
หนักอึ้ง ร่างกายหรือก็ไร้เรียวแรง จึ่งไม่ได้ขยับตัว

นางรู้ว่าตนเองล้มป่วยแล้ว

วันที่สองหลังคนในบ้านสกุลเงินถูกคุมตัวส่งออกนอกเมืองหลวง
นางก็ล้มป่วย

หมอหลวงบอกว่าเป็นเพราะนางออกไปยืนตากหิมะท่ามกลาง
อากาศเหน็บหนาว แต่หวหายกลับรู้สึกว่านางเป็นไข้ใจ

นางต้องการช่วยสกุลเงิน ตอนได้ยินว่าน้องชายผู้เป็นฮ่องเต้คิดจะ

ตรวจสอบทรัพย์สินบ้านสกุลเงิน นางก็เข้าวังไปก่อนแล้ว

แล้วผลลัพธ์เป็นเช่นไร

น้องชายที่เพิ่งจะปิกกล้าหาญของนางผู้นั้นถึงกับเอ่ยปากบอกว่า
นี่เป็นเรื่องของแผ่นดิน ห้ามนางก้าวก้าว

หว่านหางไปขอพบเสด็จแม่ ทว่าเสด็จแม่ก็ไม่ต่างอะไรกับนาง
ถูกส่งเข้าคุกพร้อมกับตัวกันทั้งคู่

คำขอรับจากคนในครอบครัวสองคนไม่เป็นผล เหล่าขุนนางใหญ่
ที่มีใจหมายช่วยสกุลเงินล้วนถูกน้องชายของนางลงโทษต่อว่าต่อขาน

ศพของพ่อสามีกับพี่ใหญ่ยังไม่ทันเย็น สะใภ้และหลานๆ ก็ต่างพากัน
ถูกเนรเทศ พวกเขาร่างกายอ่อนแอ ไหนเลยจะทนความยากลำบากใน
การถูกคุมตัวเนรเทศออกไปได้

นี่ถึงตรงนี้ทางตาของหว่านหางก็มีน้ำตาหลังริน

ถึงสายสัมพันธ์ระหว่างนางกับคนเหล่านั้นจะไม่ได้ลึกซึ้งอะไรนัก
แต่ในเมื่อรู้ว่าพวกเขาบริสุทธิ์ นางไหนเลยจะทนนิ่งเฉยดูตายได้

เงินจึงจ้องมองดูชนตาดานาๆ เปียกชื้นของนางจนลืมการเคลื่อนไหว
ไปชั่วขณะ

ความจริงเขาไม่เคยเห็นนางหลังน้ำตามาก่อน

ไม่ว่าอยู่บ้านสกุลเงินนางจะได้รับความอยุติธรรมสักเพียงใด
แต่ที่นางแสดงออกให้เขาเห็นก็มีแต่ท่าทีเย่อหยิ่งซึ่งชั่งเท่านั้น คล้ายแค่
มองดูเขาคราห์หนึ่งก็ทำนัยน์ตานางสปรกได้แล้ว

ว่าให้จะมากจะน้อยก็เป็นการแสดงออกถึงความอ่อนแออย่างหนึ่ง
สตรีหญิงยโสเช่นนางรู้จักก็แต่เหินบ่นแถมเยาะเย้ยถากถางข้อบกพร่อง

ของผู้เฒ่าเฒ่านั้น เป็นไปได้เช่นไรที่จะรู้จักแสดงความอ่อนแอ

เขามองดูน้ำตาที่หลังรินออกมาไม่รู้จักจบจักสิ้น ปาดเช็ดอย่างไร
ก็ไม่มีวันหมดนั้น ก่อนจะลองเอ่ยปากเรียก "องค์หญิง?"

หลังจากเรียกอยู่สามครั้ง โคมสคราญที่กำลังหลับฝันในที่สุด
ก็ตื่นขึ้น มองมาทางเขาด้วยสายตาที่พร่าเลือนเต็มไปด้วยคราบน้ำตา

ไม่ว่าจิตใจของเงินจิ้งจะแข็งสักปานใด ยามนี้ก็อ่อนลงหลายส่วน
แล้ว เขาถามเสียงแผ่ว "องค์หญิงฝันเห็นอะไรหรือ"

หวหายางตกตะลึงมองดูคนที่อยู่ตรงหน้า

ถึงจะตายจากกันไปสามปีแล้ว แต่นางก็ยังจดจำสามีของตนเอง
ผู้นี้ได้อยู่

เขาสวมเสื้อตัวกลางสีขาว บางทีในรกรคนี่ตายไปแล้วอาจสวมใส่
เสื้อผ้าเช่นนี้

ตอนเขายังมีชีวิตอยู่มักปั้นหน้าบึ้งตึง ทำทางราวกับทุกคนล้วน
ติดค้างเขา ทว่าเวลานี้เขากลับดูอ่อนโยนลงมาก

หรือว่าคนเมื่อตายไปไม่ว่าจะเป็นความโกรธแค้นหนักหนาสักเพียงใด
ก็ล้วนแต่เลือนหายหมดสิ้น?

พวกเขาสามีภรรยาเคยแต่มองหน้ากันด้วยสายตาเดียดจันท์ ทว่า
เวลานี้หวหายางกลับพบความรู้สึกที่สามารถพึ่งพาได้ในตัวเขา

นางเคยพึ่งพิงเสด็จพ่อ ทว่าเสด็จพ่อกลับวุ่นวายอยู่กับการแสวงหา
ความสำคัญบนตัวสนมนางกำนัล

นางเคยพึ่งพิงเสด็จแม่ ทว่าเสด็จแม่กลับเอาแต่วิตกกังวลครุ่นคิด
สนใจก็แต่น้องชายจะควบคุมตำแหน่งบูรพาอยู่บนบัลลังก์มังกรได้หรือไม่
นับตั้งแต่ออกเรือน นางที่ยามนี้กลายเป็นสตรีที่แต่งงานแล้วคล้าย

จำเป็นต้องเติบโตใหญ่เสียที แม้แต่การอดอดอันเสด็จแม้อย่างกลายเป็น
เรื่องเหลวไหล

หว่าหยางไม่ชอบเช่นนั้นเลยแม้แต่หน่อย นางยังคงปรารถนาจะเป็น
องค์หญิงตัวน้อยที่ไม่มีเรื่องอันใดให้ต้องเป็นกังวล ได้รับความรักความเอ็นดู
จากเสด็จพ่อเสด็จแม่

หากเงินจิ้งจกยังมีชีวิตอยู่ นางไม่มีทางเผยตัวตนเช่นนี้ต่อหน้าเขาแน่
แต่เขาตายไปแล้ว ไม่ว่าพอฟ้าสว่างเขาก็จะหายลับจากไป ในเมื่อเป็น
เช่นนั้นนางยังจะต้องใส่ใจอันใดอีก

นางโถมกายเข้าสู่อุ้มแขนของเงินจิ้งจก ใบหน้าแนบอยู่กับอกแกร่ง
มือทั้งสองข้างโอบเอวเขาไว้แน่น

เงินจิ้งจกตัวแข็งทื่อ

แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีสตรีนางใดโอบกอดเขาเช่นนี้มาก่อน
ยิ่งไปกว่านั้นตลอดระยะเวลาครึ่งปีหลังแต่งงานกันมา นอกจากตีหน้า
บึ้งใส่เขาแล้ว สิ่งที่หว่าหยางทำบ่อยที่สุดคือผลักไสเขาไปข้างนอก

น้ำตาอุ่นร้อนทำเลื้อยตัวในบางๆ เปียกชื้น อกแกร่งเย็นเยียบ

เงินจิ้งจกจะจับความรู้สึกสงสัยไว้ชั่วขณะ โอบกอดนางไว้พลางลูบ
ศีรษะนางเบาๆ "ตกลงองค์หญิงฝันเห็นอะไรกันแน่"

หว่าหยางตอบอย่างใจลอย "เข้าไม่ได้ฝัน"

"ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วเหตุใดถึงร้องไห้เล่า"

หว่าหยางตกตะลึง นางเงยหน้าขึ้นช้าๆ มองดูบุรุษตรงหน้าพลาง
ถาม "ท่านไม่รู้หรือ"

เงินจิ้งจกสีหน้างุนงง "รู้เรื่องอะไร"

หว่าหยางมองดูสายตาสับสนทว่าสงบนิ่งของเขา ในใจรู้สึกกังหนำ

ถึงเขากับพ่อสามีมักจะขัดแย้งกันอยู่เป็นประจำไม่ต่างกับน้ำและน้ำมัน ปฏิบัติต่อคนอื่นๆ ในครอบครัวก็ล้วนเพิกเฉยเย็นชา แต่ถึงอย่างนั้น ความสัมพันธ์ทางสายเลือดก็ยังคงใกล้ชิดสนิทสนม หากเขารู้ว่าเกิดการเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงขึ้นกับสกุลเงิน ไม่รู้ว่าเขาจะเป็นทุกข์โกรธซึ่งเช่นไร

นอนตายตาหลับมานานหลายปี แล้วมีเหตุผลใดต้องให้เขาทนทุกข์ทรมาน

หว่าหยางสายหน้า กอดเขาแน่นอีกครั้ง เปลี่ยนเรื่องสนทนา "ท่านมาได้อย่างไร"

เพราะเห็นคนที่ไม่น่าจะได้เห็น หว่าหยางจึงคิดว่าตนเองยังคงอยู่ในฝัน

เงินจิ้งจกงูงหนัก ขณะกำลังจะเอ่ยปากถามให้กระจ่าง จู่ๆ นางก็ซ่อนมือขึ้นระริกขึ้น ลูบไล้ใบหน้าของเขา

เงินจิ้งจกหายใจเข้าออกอย่างหนักหน่วง

หว่าหยางที่อยู่ในสายตาของเขามีเส้นผมดำขลับยุ่งเหยิง ใบหน้าอาบน้ำตาลไม่ต่างอะไรกับดอกโบตั๋นกลีบขาวที่มีหยาดน้ำค้างเกาะอยู่นัยน์ตาแวววาวเป็นประกายดุจสายน้ำ เขาพูดอะไรไม่ออก

เงินจิ้งจกงูงง เขามองเห็นร่องรอยของความรักเลือนรางซึ่งมีค่าและหายากเหมือนหยดน้ำอมฤตของพระโพธิสัตว์กวนอินที่กว่าจะหลังรินออกมาสักหยดได้ก็ไม่ใช่ง่าย

เปลวไฟในใจเขาไหมกระพือรวดเร็ว

สติสัมปชัญญะบอกกับเขาว่าไม่ควรคิดอะไรเช่นนั้น ทว่าเขาก็แค่บุรุษหนุ่มที่เต็มเปี่ยมไปด้วยกำลังซึ่งเพิ่งแต่งงานได้สามเดือนก็ต้องสวม

ชุดไว้ทุกชิ้นหนึ่งเท่านั้น

อดทนอดกลั้นมานานเช่นนี้ ร่างกายของเขาย่อมมีท่าที่ตอบสนอง
แขนของเขาโอบกระหวัดลงบนเอวของสตรีที่อยู่เบื้องหน้า กระชับ
ร่างของนางเข้าหาตนเอง จากนั้นเขาก็ก้มหน้าลง

เพียงแนบร่างเข้าไปได้ไม่นาน ร่างของหว่าหยางก็อ่อนระทวยสิ้น
เรื่องบางเรื่องเมื่อได้ลิ้มรสแล้วก็อยากจะลิ้มลองอีก ยิ่งไปกว่านั้น
นางก็อยู่ในสถานะม่ายมาแล้วสามปี

ท่ามกลางคำคืนที่ยาวนาน หว่าหยางที่ขาดคู่มิอาจลืมตาหลับก็
จมอยู่ท่ามกลางความทรงจำที่มีเงินจิ้งจกอยู่ภายใน

ยามนี้สามีภรรยากลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้ง หว่าหยางนึกโมโหที่
มิอาจรั้งเขาไว้ได้นาน

นางคล้ายเถาวัลย์ที่อ่อนแอและบอบบาง พยายามอย่างที่สุดที่จะ
พันเกี่ยวเขาไว้ ไม่ว่าเขาจะองอาจหาหาญเพียงใดก็มิอาจสลัดหลุด

นางลืมนึกถึงสิ่งอย่าง จนกระทั่งเงินจิ้งจกจู่ๆ ก็ปิดปากนาง

หว่าหยางมองเขาอย่างไม่เข้าใจ

เงินจิ้งจกหอบหายใจอย่างหนักหน่วง เม็ดเหงื่อไหลรินลงมาตาม
ใบหน้าหล่อเหลาดุตัน นัยน์ตาดำขลับอึมครึม ทว่ากลับมีเปลวเพลิง
ลุกโชนอยู่ภายใน

"อย่าส่งเสียง หากดังออกไปตาเฒ่าต้องด่าซ้ำอีกเป็นแน่"

ช่วงไว้ทุกข์ห้ามแต่งงาน ห้ามกินเนื้อสัตว์ ห้ามดื่มสุรา อีกทั้งยังห้าม
สามีภรรยาร่วมหลับนอน

เรื่องบางเรื่องเขากลับทำกลับรับ แต่เรื่องเช่นนี้มีแค่สามีภรรยาเท่านั้น
ที่รู้จะดีกว่า

หว่าหยางมองเขาอย่างงงงัน

ตาเฒ่า?

คนที่เรียกพ่อสามีของนางว่าตาเฒ่ามีก็แต่เงินจิ้งจกเท่านั้น

ทว่าพวกตนสามีภรรยาพบเจอกันในฝัน เงินจิ้งจกยังต้องกลัวพ่อสามี
ด้วยหรือ

ความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยเริ่มต้นได้ไม่ทันไรก็ถูกเงินจิ้งจกทำลายลง
จนสิ้นในสัปดาห์ต่อมา

แสงตะเกียงจากทางด้านนอกสอดส่องเข้ามา เกราะของคนที่ทั้งสอง
ทอดลงบนผนังเตียงด้านใน

หว่าหยางนอนอยู่ เกราะจึงไม่ชัดเจนนัก ตรงกันข้ามกับเงินจิ้งจก
ที่ไม่ต่างอะไรกับเสื้อดาวที่โลดโผนโจนทะยานไม่หยุด

หว่าหยางหลับตาอย่างชัดเจน ทว่าเพียงไม่นานนางก็ลืมตาขึ้น
อีกครั้ง จ้องมองดูเงาของเงินจิ้งจกคล้ายไม่อยากจะเชื่อ

วิญญาณก็มีเงาด้วยอย่างนั้นหรือ

ร่างของวิญญาณก็ร้อนผ่าวราวกองเพลิง?

ทุกสรรพสิ่งในฝันล้วนเหมือนจริงเช่นนี้?

ความรู้สึกสงสัยเพิ่มพูนมากขึ้นทุกขณะ หว่าหยางมองไปยังบุรุษ
ที่อยู่บนเตียงนาง

เมื่อสายตาของทั้งคู่สอดประสาน เงินจิ้งจกก็คล้ายมีออก ไบหน้า
หล่อเหลาขยับเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วและปิดริมฝีปากของนางอย่าง
รุนแรงหยาบกระด้างเฉกแว้วเคี้ยวโปต้น* ไม่ผิดจากทุกครั้ง

หว่าหยางไม่ชอบจูบเช่นนี้ ทว่าเขามีเรี่ยวแรงมหาศาลดุจแว้ว ไม่ว่า

* วัวเคี้ยวโปต้น เป็นคำอุปมาถึงคนหยาบกระด้างที่ไร้สนิม

นางจะผลักดันเช่นไรก็ได้ผล สุดท้ายก็ได้แต่พิจารณาสิ่งที่อยู่รอบๆ ต่อ

มานั่งสีขาว ไม่ใช่เตียงในजनของคหิงของนาง

เสื้อตัวในที่ถูกเงินจึงจยอนทึงก็เป็นสีขาวเช่นกัน ไม่ใช่ชุดที่นางใส่เมื่อคืน

นี่มันเรื่องอะไรกัน

หว่าหยางจิตใจว่าวุ่นวายกับด้ายพันกัน เพียงแต่นางไม่มีเวลาให้ครุ่นคิดที่ถ้วนละเอียดลออก กว่าเงินจึงจยจะหยุดมือ ท้องฟ้านอกหน้าต่างก็สว่างไสวแล้ว

เขาม้วนเสื้อตัวในเป็นก้อนก่อนจะโยนมันออกไปด้านนอก หลังจากนั้นนั้นก็กลับมาถอดหว่าหยางไว้อีกครั้ง จวบข้างลำคองนางคล้ายแรงปรารถนายังมีสิน

หว่าหยางตัวแข็งที่อยูเป็นนาน จู่ๆ นางก็คว้าแขนเขาไว้แล้วจิกเล็บเข้าไปอย่างแรง

เงินจึงจยสุดลมหายใจเข้าลึกๆ ขณะจะถามว่าเหตุใดถึงต้องทำร้ายกันด้วย เพียงชั่วพริบตาเขาก็จำเรื่องน่าอายที่ตนเองทำลงไปได้ จึงหัวเราะเสียงแผ่วออกมาคราหนึ่ง กอดอีกฝ่ายไว้พลางกล่าวขอภัย

"แค่ครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น คราวหน้าข้าจะไม่ทำเช่นนี้อีก"

หว่าหยางตัวแข็งที่ยิ่งกว่าเดิม นางหยิกตนเองคราหนึ่ง เจ็บยิ่งนัก ทั้งคู่ต่างฝ่ายต่างเจ็บ เช่นนี้ยังเป็นฝันได้อีกหรือไร

เงินจึงจยยังคงปลอบใจนาง "วางใจเถอะ ข้าปลดปล่อยข้างนอกรับรองว่าไม่ตั้งครมร์"

หว่าหยาง "..."

นางผลึกชายที่เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะออก คว่าผ้าห่มผืนบาง
มาคลุมตัวแล้วเดินลงจากเตียงโดยไม่สวมรองเท้า

ทันทีที่พ้นออกจากเตียงห้อง หวหายากก็พบว่านี่คือห้องที่มี
การจัดวางเรียบง่ายห้องหนึ่ง นางรู้สึกคุ้นตายิ่งนัก

เมื่อเดินมาหยุดอยู่ที่ข้างหน้าต่าง นางก็ผลึกมันอกเบาๆ

ลานเรือนขนาดเล็กปรากฏขึ้นในสายตา ที่อยู่ในแปลงดอกไม้
นอกหน้าต่างคือโถงต้นดอกตูมที่กำลังรอเวลาเบ่งบาน

"เหตุใดถึงไม่นอนต่ออีกสักหน่อยเล่า"

เสียงแหบพร่าทุ้มต่ำของเงินจิ้งจกดังอยู่ที่ด้านหลัง หวหายาก
หันหน้ากลับไปซ้ำๆ

แสงอรุณแรกยามเข้าผ่านข้างตัวนางไป และตกกระทบที่ร่างของ
เงินจิ้งจก

เขาสวมก็แต่กางเกงตัวใน เปลือยอกกำยำล่ำสัน ไหล่กว้าง
เอวหน้าท้องเรียวกระชับ

เพ็งมีอะไรกันไปยกหนึ่ง สีหน้าของเขาเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึก
อึดอัด เงินจิ้งจกยืนอยู่ท่ามกลางแสงอรุณ ไม่รู้จักขวยเขิน

หวหายากพิจารณาดูเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า เท้าจรดหัวถึงสามรอบ
แต่ก็ไม่พบท่าทีของภูตผีแต่อย่างใด

3

เงินจึงงเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าหว่าหยาง ด้วยความสูงที่แตกต่างกันทำให้ใบหน้าของนางอยู่ระดับเดียวกับอกร้อนผ่าของเธอ

ต่อให้ร่างกายกำยำดังามนี้เป็นของผู้เป็นสามี หว่าหยางก็ยังคงไม่ถึงขั้นจับจ้องมองดูมันได้อย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา ก็เหมือนกับองค์กรฯในจวนท่านอาหญิงของนางที่ต้องแขว่นม่านโปรงบางบังขวางไว้ชั้นหนึ่ง

นางเบนสายตาหลบ มือข้างหนึ่งกุมผ้าห่มผืนบางบนตัวไว้

ผ้าห่มสีขาวปักลายดอกโบตั๋นอย่างประณีตงดงามถูกนางหยิบขึ้นมาห่มห่อร่างกายไว้อย่างไม่ใส่ใจ แต่กลับดูงดงามราวกับเทพธิดาลงมาจากสวรรค์

ทว่าใบหน้าของนางกลับแดงระเรื่อ เส้นผมเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อ หมดมันแนบอยู่ข้างแก้ม

เงินจี้จงคิด นี่คือช่วงเวลาที่น่าางดงามอ่อนโยนน่าพิสมัยที่สุด คล้ายสตรีทั่วไปนางหนึ่ง มีโชคค้หญิงที่มักวางท่าใหญ่โตอยู่เป็นนิจ "วิ่งลงจากเตียงมาเช่นนี้ องค์หญิงไม่หนาวหรือ"

สายตาของเขากวาดมองเท้าเล็กขาวเนียนดังหยกของนาง เงินจี้จง จู่ๆ ก็ค้อมเอวซ่อนร่างของนางขึ้น อุ้มไว้ในอ้อมแขน

ถึงจะเป็นสามีภรรยา กัน ทว่าเงินจี้จงทำสิ่งใดล้วนดูสีหน้านาง หากนางไม่ชอบเขาย่อมไม่เข้าใกล้ ทว่าหากนางมอบรอยยิ้มให้เพียงน้อย เขาก็พร้อมจะกดคนลงบนเตียง ถึงจะไม่ไ้พวกปีบบังคับฝืนใจให้อีกฝ่าย ยอมมีอะไรกับเขา แต่หากโอกาสมาถึง เขาไหนเลยจะสะกดกลั่นอยู่

เขาเป็นมนุษย์ปฤชณ มีใช้ภิกษุ

เมื่อคืนก่อนเข้าอนนางมิไ้เพราะพบเจอลูกงูตัวหนึ่งเข้า เงินจี้จง ย่อมรู้ตัวว่าตนเองต้องลงไปนอนอยู่บนพื้นกระดาน

ทว่าพอตกค่านางกลับเป็นฝ่ายมอบกายเข้าสู่อ้อมแขนของเขา ลูบไล้ใบหน้าของเขา ยอมให้ความร่วมมืแแต่โดยดี เงินจี้จงที่สุขสบาย ทั้กายใจ ไ้ไหนเลยจะตั้งใจปล่อยให้อู่เรียงเคียงหมอนของตนนอนหนาว เพียงลำพังได้

หว่าหยางจิตใจสับสน ครันตระหนักได้ว่าเงินจี้จงกำลังอ้อมตนเอง กลับเตียง นางก็ขัดขึ้นเบาๆ มือข้างหนึ่งยันอกเขาไว้ มืออีกข้างชี้ไปที่ หน้าต่าง

"ฟ้าสว่างแล้ว"

เงินจี้จงผินหน้า ใบหน้าหล่อเหลางดงามสว่างกระจ่างอยู่ใต้ แสงตะวัน

เขาเข้าใจความหมายของนางผิด ยิ้มกล่าวว่า "ข้าก็แค่อ้อมองค์หญิง

กลับไปเท่านั้น ไม่ได้คิดจะเริ่มใหม่อีกครั้ง"

หว่าหยางพยายามควบคุมความคิดอ่านไม่ให้ถูกอีกฝ่ายชักใบให้
เรือเสีย นางสาวเกตุบุษตรงหน้า "ท่านไม่กลัวหรือ"

"กลัวอะไร"

ขณะที่หว่าหยางกำลังคิดจะเปิดโปงฐานะ 'ภูตผี' ของอีกฝ่าย จู่ๆ ก็มีเสียง 'ฮัดเซย์' ดังมาจากในลาน นางสาวโง่งนหันมองไป เห็นเงินเอ๋อร์
สาวใช้ตัวน้อยยืนปิดปากท่าทางตื่นตระหนกอยู่ที่นอกครัว เจาเยวีย
สาวใช้รุ่นใหญ่หันหลังให้นาง คล้ายกำลังสั่งสอนเงินเอ๋อร์อยู่

อาศัยจังหวะที่พวกนางยังไม่ทันมองมาทางนี้ หว่าหยางยกเท้าขวขึ้น
อย่างรวดเร็ว ปลายเท้าเขี่ยปิดหน้าต่าง จะได้ไม่มีใครเห็นพฤติกรรม
ไม่งามระหว่างนางกับเงินจิ้งจ

น้องเรียวงามชาวสลังปรากภูตอสูรตา แววดาของเงินจิ้งจ
หม่นมองลงอีกครั้ง

น่าเสียดายที่ไม่อาจทำอะไรได้อีก

เงินจิ้งจวางนางกลับลงไปบนเตียงห้อง ครั้นเห็นนางหุดขา
กลับเข้าไปใต้ผ้าห่มคล้ายไม่ต้องการให้เขาดูมันอีกก็ยิ้มถาม

"จะให้ข้าช่วยองค์หญิงแต่งกาย หรือจะให้เรียกพวกสาวใช้เข้ามาดี?"

หว่าหยางจ้องมองเขา "ถ้าพวกนางเข้ามา ท่านจะไปไหนหรือไม่"

เงินจิ้งจสีหน้าพิลึกพิลั่น "องค์หญิงต้องการให้ข้าอยู่?"

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาย่อมต้องออกไปเพราะไม่ปรารถนาจะเห็นสีหน้า
เย็นชาของนาง

ขณะที่หว่าหยางกำลังจะพยักหน้า จู่ๆ นางก็นึกถึงเสื้อผ้าสกปรก
ที่เขาทิ้งไว้บนพื้นได้

"อยู่เถอะ แต่อย่าให้พวกนางเห็น อีกอย่างเก็บเสื้อผ้าของท่านไปด้วย"

นางใจกล้า แต่สาวใช้พวกนั้นต้องกลัวภูตผีแน่

เงินจึงคิดว่านางเงินอายุที่จะให้พวกสาวใช้เดาเรื่องความสนิทสนมที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ได้ จึงตักปากรับคำทันที ไม่เสียเวลาคุ่นคิดอื่นใด

ครั้นไม่พบอีกฝ่ายปรากฏต่อสายตา หวาหยางก็หุบเอาเสื้อตัวในที่หลุดล่อยอยู่บนเตียงขึ้นมาสวม แสร้งทำเป็นคล้ายเพิ่งตื่นนอน สั่นกระดิ่งทองที่วางอยู่ข้างเตียงเป็นประจำ

เจ้าอวินที่รับหน้าที่อยู่เวรตอนกลางคืนเดินเข้ามา นางเลิกม่านไปร่งขึ้น

หวาหยางพบว่าอีกฝ่ายแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสันเรียบๆ สะอาดตา เสื้อเอี๊ยมกระโปรงเขียว บนผมมีปิ่นไม้ปักอยู่อันหนึ่ง

หวาหยางให้ความสำคัญกับความงามยิ่งยวด ไม่ยอมให้มีการประทินโฉมของตนเองมีอันใดผิดพลาด ยิ่งกับสาวใช้ข้างกายก็ยิ่งเข้มงวด การแต่งกายในชีวิตประจำวันของเจ้าอวินและเจาเยวี่ล้วนไม่มีอันใดแตกต่างจากคุณหนูตระกูลใหญ่

นางจ้องมองเจ้าอวิน ในความทรงจำของนาง เจ้าอวินคล้ายเคยมีวันเวลาที่แต่งกายเช่นนี้มาก่อน...

"องค์หญิง เหตุใดถึงไม่พบราชบุตรเขยเล่าเพคะ"

เจ้าอวินชำเลืองมองไปทางห้องอาบนํ้าปราดหนึ่ง เอ่ยปากถามอย่างระมัดระวัง

ราชบุตรเขยเป็นคนหยาบกระด้าง ต่างกับองค์หญิงที่ใส่ใจกับทุกเรื่อง นางชิงซังที่ถูกราชบุตรเขยแย่งใช้ห้องอาบนํ้ามาก่อนมาโดยตลอด

หวาหยางตกตะลึงมองดูอีกฝ่าย "ราชบุตรเขย?"

เจ้าอวินกระซิบ "ใช่แล้วเพคะ หม่อมฉันเฝ้าอยู่ข้างนอกตลอด

ยังไม่เห็นราชบุตรเขยเดินออกไป"

หว่าหยางหัวสมองล้น 'วืง' ความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยต่างๆ นานา ยามนี้ได้รับคำตอบแล้ว

ร่างกายอุ่นร้อนของเงินจิ้งจก ลานเรือนเรียบง่ายที่นางคล้ายเคย รู้จัก การแต่งกายเรียบง่ายของสาวใช้รุ่นใหญ่...

ที่แท้ก็มีวิญญูญาณของเงินจิ้งจกกลับแดนมนุษย์มาพบนาง แต่เป็นนางที่ย้อนกลับไปเมื่อหลายปีก่อน!

เธออาจคิดว่าองค์หญิงถูกเรื่อง 'ราชบุตรเขยแย่งใช้ห้องอาบนํ้า' ทำตกใจ นางครุ่นคิดฉับไว จงใจตะโกนไปทางห้องอาบนํ้า

"ราชบุตรเขยรีบออกมาเถิด องค์หญิงมีเรื่องจะถามท่าน!"

เงินจิ้งจกไม่นึกเคลือบแคลงสงสัย ทำเพียงเอาเสื้อตัวในที่มี 'หลักฐาน' แปรเปลี่ยนใส่ลงไปในถังน้ำในห้องอาบนํ้า ขยี้มันส่งๆ ก่อนจะบิดให้แห้ง

ตอนเขาเดินออกมา หว่าหยางและสาวใช้ก็ต่างเบนสายตามองไป

เงินจิ้งจกยังคงเปลือยกายท่อนบน ในมือถือเสื้อตัวในที่ถูกบิดพัน จนไม่ต่างอะไรกับเชือกปอ

ทั้งเจ้านายและสาวใช้หลุบตาลง

เงินจิ้งจกมองดูหว่าหยางอยู่หลายครั้ง หยิบเอาเสื้อตัวในอีกตัว ออกมาจากตู้เสื้อผ้าที่อยู่อีกด้าน เปลี่ยนสวมกลับลงไปอย่างรวดเร็ว

"ถามหาข้ามีเรื่องอะไรหรือ"

เงินจิ้งจกเดินมาหยุดอยู่นอกเตียงห้องแล้วถามอย่างสงสัย เห็นอยู่ชัดๆ ว่าก่อนหน้านี้นางเป็นคนกำชับสั่งเขาเองว่าให้ซ่อนตัวให้ดี

เธออาจคิดว่านางส่งสายตาให้ผู้เป็นนาย

หว่าหยางชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยปาก "ข้าต้องการอาบนํ้า

ท่านออกไปก่อน"

เฉินจิ้งจิง "..."

เหตุใดถึงรู้สึกว่หลังลงจากเตียงนางถึงได้เปลี่ยนไปนะ
แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงจากไปแต่โดยดี

สองสามีภรรยาพักอาศัยอยู่ในเรือนชื่ออู่ถั่ง

ถึงจะเป็นแค่เรือนคั่นเดียว แต่ก็เป็เรือนที่ใหญ่ที่สุดในบ้านสกุลเฉิน
ที่สร้างขึ้นให้หวาหยางโดยเฉพาะ

ส่วนครอบครัวของพี่ใหญ่ที่สามแบ่งกันพำนักอาศัยอยู่ทางด้านหน้า
ของเรือนชื่ออู่ถั่ง ซึ่งก็เป็นเรือนคั่นเดียวที่มีเรือนปีกข้างเหมือนกัน ทว่า
กลับไม่มีห้องเล็กด้านข้าง ไม่มีครัวน้อยเหมือนอย่างของพวกเรา ทุกวัน
จะกินข้าวใช้น้ำล้วนต้องให้ไปเอาที่เรือนหลัก มีหน้าซ้าเรือนหลักที่ว่า
ยังเป็นเพียงเรือนคั่นสาม* ขนาดเล็กเท่านั้น เทียบไม่ได้กับจวนสกุลเฉิน
ที่ย่องเต้พระราชทานให้ในเมืองหลวงนั้นเลย

เรือนปีกข้างของพี่ชายพี่สะใ้ถูกพวกลูกๆ ยึดไปหมดแล้ว ส่วนทาง
ฝั่งพวกเรา เรือนปีกตะวันตกถูกหวาหยางดัดแปลงเป็นห้องหนังสือ
ห้องเก็บของ ส่วนเรือนปีกตะวันออก...

เฉินจิ้งจิงกระตุกมูปาก

นางรังเกียจเขา ตอนเพิ่งย้ายเข้ามาที่บ้านเก่าหมาดๆ นางเคยบอกว่า
ในเมื่อสองสามีภรรยาต้องไว้ทุกข์ เพื่อเลี้ยงไม่ให้ลูกครหา เขาไปพำนัก
อยู่ที่เรือนปีกข้างจะดีกว่า

* เรือนคั่นสาม เป็นรูปแบบหนึ่งของเรือนสี่ประธาน (ชื่อเหอหยวน) เป็นการจัดเรียงหมู่เรือนของชาวจีนที่มีส่วน
ลานกว้างตรงกลาง ล้อมรอบด้วยอาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน โดยมีเรือนอีกสองหลังคั่นลานกว้าง
ตรงกลางออกเป็นสามลาน

ดังนั้นคืนแรกเงินจิ้งจกจึงนอนอยู่ที่เรือนปีกตะวันออกเพียงลำพัง
วันที่สองนางพบหนอนสีดำตัวโตเข้าตัวหนึ่ง ตกอกตกใจจนหน้า
ถอดสี เพราะเจอวินกับเจาเยวี่เองก็กลัว นางถึงได้เรียกเขากลับไป

ทว่าก็มีแต่ตอนกลางคืนเท่านั้น ตอนกลางวันสองสามีภรรยาต่าง
ล้วนอยู่กันคนละห้อง เสื้อผ้าส่วนใหญ่ของเขาก็คืออยู่ที่เรือนปีกตะวันออก
เพราะไม่มีสิทธิ์เรียกใช้สาวใช้ที่หว่านหางพามาด้วย เงินจิ้งจก
จึงได้แต่ต้องไปเอาน้ำที่เรือนเก็บน้ำด้วยตนเอง

หลังบ้วนปากล้างหน้าเสร็จ เงินจิ้งจกก็นั่งยองๆ ใกล้กับพื้น ใช้เจ้าได้*
ชักเสื่อตัวในใหม่อีกรอบ กำจัดกลิ่นที่ยังหลงเหลือ

ตอนออกไปตากผ้าเขาก็ได้พบเงินเออร์กับจูเออร์ อีกฝ่ายกำลัง
ออกแรงหาน้ำร้อนไปห้องประธาน

ลานเรือนขนาดเล็ก มีน้ำชำระหายายังไม่ชอบให้บ่าวรับใช้เดิม
ของสกุลเงินไปวันเย็นในเขตพื้นที่ของนาง ดังนั้นสาวใช้ของเรือนซื่ออึ้ง
จึงมีแต่เจาอวิน เจาเยวี่ เงินเออร์ และจูเออร์สี่คนเท่านั้น

อันที่จริงจะว่าไปก็นับว่าเพียงพออยู่ แต่สาวใช้ทั้งสี่ต้องทำงานหนัก
เพิ่มมากขึ้นกว่าตอนอยู่ในเมืองหลวงก็เท่านั้น

หลังตากผ้าเรียบร้อยแล้ว เงินจิ้งจกก็หันไป เขาสังเกตเห็นกลุ่มควัน
จากครัวน้อยลอยละล่องออกมาจากปล่องควันกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า

เงินจิ้งจกนึกถึงเรื่องเมื่อคืนขึ้นมาอีก

ไม่แปลกที่นางจะโอดครวญ ตลอดทางที่มาจากเมืองหลวง ขนาดเขา
เป็นบุรุษขอสามศอกก็ยังรู้สึกทรมาน สตรีรอบบางอย่างองค์หญิงเมื่อ
ต้องใช้ชีวิตยากลำบากก็ยอมฝายยอมลงเป็นเรื่องธรรมดา

* เจ้าได้ เป็นสัทสมยโบราณ ทำจากตับอ่อนหมูบดละเอียดผสมผงถั่วและเครื่องหอม นำมาตากแห้งแล้วใช้
ถูตัวช่วยขจัดคราบสกปรกและบำรุงผิวพรรณ

กว่าจะมาถึงได้ก็ไม่ใช่ง่าย และเพราะช่วงไว้ทุกข์ห้ามกินเนื้อสัตว์
วันๆ หนึ่งได้แต่กินผักกินข้าวต้ม อารมณ์หรือก็ไม่ดี แล้วเมื่อไรจะเรียก
เนื้อหนังกลับคืนมาได้

เพื่อนางเพื่อตนเอง เงินจึงจะไม่อาจทำเป็นนิ่งดูตาย

อาศัยจังหวะตอนยังเข้าอยู่ เขาจึงอ้อมไปยังห้องเล็กทางทิศตะวันตก
ปิ่นกำแพงก่อนจะกระโดดลงไปอย่างชำนาญ

ตำบลสี่เหลี่ยมล้อมด้วยภูเขาแม่น้ำ บ้านสกุลเงินตั้งอยู่ทาง
ตะวันตกเฉียงเหนือของเมือง หากเดินไปด้านหลังประมาณครึ่งหลักก็จะ
พบกับลำธารเล็กๆ สายหนึ่ง ข้ามลำธารเดินต่อไปอีกครึ่งหลักก็จะพบกับ
ภูเขาเตี้ยๆ ทว่าทอดยาวลูกหนึ่ง

น้ำอุ่นผสมเรียบร้อย หวหอยงไปอาบน้ำก่อน นางไม่อนุญาตให้
สาวใช้คนสนิทตามเข้ามาปรนนิบัติรับใช้

เมื่อคืนเงินจึงจะไม่ต่างกับหมาป่าหิวกระหาย เพียงเพราะนางโง่เขลา
เข้าใจว่าเขาเป็นญาติที่ตายไปแล้วถึงสามปี กว่าจะได้มาพบกันอีกครั้งก็
ไม่ใช่ง่าย นางจึงทำใจตำหนิเขาไม่ลง

รอยจำแดงๆ สองดวงบนข้อมือเกิดจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย
ส่วนบนร่างกาย...หวหอยงไม่กล้ามอง

ครั้นอาบน้ำแต่งกายเสร็จ นางก็เรียกเจาวันให้เข้ามาช่วยเช็ดผมให้
นางหลับตาฟังร่างอยู่บนเก้าอี้ ใบหน้าแดงระเรื่อ สีหน้าดีขึ้นอย่าง
เห็นได้ชัด

เจาวันนึกขึ้นได้ถึงเสียงการเคลื่อนไหวที่ได้ยินเมื่อคืน ราชบุตรเขย
เปี่ยมไปด้วยเรี่ยวแรงกำลัง แม้แต่เตียงห้องหนักๆ นั้นก็ยังสั่นสะเทือน

ทว่าในเมื่อองค์หญิงตั้งใจปกปิด นางย่อมต้องแสวงหาเป็นไม้อู้เรื่อง
รู้ราว

"พวกเราอยู่ที่นั่นกันนานเท่าไรแล้ว" หวหายางเอ่ยปากถาม น้ำเสียง
คล้ายถามไปส่งๆ

เธอวกินคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบออกมา "พวกเรามาถึงที่นี่เมื่อ
วันที่สาม วันนั้นวันที่ยี่สิบห้า ผ่านมาได้ยี่สิบกว่าวันแล้วพะคะ"

หวหายางเข้าใจแล้ว ปีนี้เป็นปีรัชศกจิ่งซุ่นปีที่ยี่สิบ เป็นปีแรก
ที่นางตามบ้านสกุลเงินมาไว้ทุกข์อยู่ที่หลังใจ

นางย้อนเวลากลับมาได้อย่างไร หวหายางไม่รู้ แต่หากกลับมา
เกิดใหม่ได้จริง นางก็รู้สึกดีใจยิ่ง

พ่อสามีของนางสร้างคุณงามความดีต่อแผ่นดินไว้มากมายหลังสิ้นชีวิต
เกียรติยศชื่อเสียงอันใดไม่ควรถูกคนทำลายลง ภรรยากับบุตรหลานก็
ไม่ควรมัวจืดจางเช่นนั้น

รวมถึงน้องชายของนาง เห็นอยู่ชัดๆ ว่าตอนเด็กฉลาดเฉลียวรู้อันใด
ควรมิควร น่ารักน่าใคร่ยิ่งนัก เหตุใดโตขึ้นมาถึงได้กลายเป็นทรราช
เช่นนั้นได้ นางจำเป็นต้องชักจูงน้องชายที่หลงผิดให้กลับมาอยู่บนวิถีทาง
ที่ถูกต้อง!

ยังมีเงินจริงๆ

ต่อให้เขาเต็มไปด้วยข้อบกพร่อง แต่ก็ยังเป็นแม่ทัพผู้กล้าที่จงรักภักดี
ต่อฮ่องเต้และปวงประชา หวหายางตั้งใจจะปกป้องชีวิตเขาอย่างสุดกำลัง
ความสามารถ

หลังหิวผมเสร็จ เจาเยวี่สาวใช้รุ่นใหญ่อีกคนก็เตรียมอาหารเข้า
เสร็จเรียบร้อย

หว่าหยางมองไปที่ลานคราหนึ่ง "ราชบุตรเขยเล่า"

เฉาเวีย่ยี่สายหน้า นางยังอยู่ในครัวตลอด ไม่ทันได้สังเกตเรื่องราว
ด้านนอก

เฉาเวีย่ยี่อยู่ข้างกายผู้เป็นนาย นางเองก็ไม่รู้เช่นกัน

เจินเอ๋อร์เอ่ยตอบ "ตอนหาบน้ำพวกหม่อมฉันพบเจอราชบุตรเขย
เข้าพอดีเพคะ ราชบุตรเขยคล้ายไปตากผ้า หลังจากนั้นก็หายตัวไป"

หว่าหยางขมวดคิ้ว

โชคยังดีที่เพียงไม่นานนางก็นึกขึ้นได้ ชาติที่แล้วเจินจิงจงทำตัว
ไม่ค่อยจะถูกชนบทรรมเนียมเท่าไรนัก มักลอบปิ่นกำแพงออกไปล่าสัตว์
อยู่เป็นประจำ มีอยู่หลายครั้งที่เขาถึงกับตั้งใจเอาไถ่อย่างปลาอย่างกลับมาให้
นางด้วย หว่าหยางแม้ในใจจะนึกอยาก แต่เพราะกลัวจะถูกเขาหัวเราะเยาะ
จึงยอมอด รักษาท่าทีศักดิ์ศรีองค์หญิงของตนไว้ พร้อมเอ่ยปากเหน็บแนม
ว่าเขาไม่กตัญญูต่อผู้เป็นย่าของตนเอง

เจินจิงจงไม่สนใจ เขานั่งลงกินเนื้อคำโตต่อหน้านางพลางพูดหยัน
'ท่านย่าเอ็นดูข้า ตอนเด็กๆ ท่านย่าชอบดูข้ากินข้าวเป็นที่สุด ยิ่งข้า
กินเยอะนางก็ยิ่งดีใจ ท่านย่าอยู่บนสวรรค์ หากให้นางเห็นข้าไว้ทุกข์
อดอาหาร นางต้องเป็นคนแรกที่เจ็บปวดใจ'

เพราะไม่ต้องการฟังความคิดอ่านบิดเบี้ยวของเขา หว่าหยางจึง
ไล่เขาออกไป เหลือไว้ก็แต่กลิ่นเนื้ออย่างหอมกรุ่นที่กำจายอยู่ทั่วทั้งห้อง
ไม่ว่าทำเช่นไรก็ไม่ยอมจางหาย

"องค์หญิงเสวยก่อนเถอะเพคะ หากยังรอตต่อไป บะหมี่จะเกาะเป็น
ก้อนเสียก่อน" เฉาเวีย่ยี่ที่รับผิดชอบงานครัวเอ่ยปากเตือนเสียงแผ่ว

หว่าหยางพยักหน้า จับตะเกียบมองดูถ้วยบะหมี่บนโต๊ะ

ที่เฉาเวียทำเข้านี้คือบะหมี่ไข่ใส่ผัก ผักพวกนี้ทางเรือนหลักส่งมาให้
เพิ่งเด็ดมาจากสวนผักบ้านสกุลเงินตอนหัวรุ่ง สดใหม่เป็นที่สุด

เส้นบะหมี่เรียบลื่นเป็นประกาย แค่นี้ก็รู้แล้วว่าต้องอร่อยแน่

ฝีมือทำครัวของเฉาเวียไม่ธรรมดา เพียงแต่ชาติที่แล้วเพราะต้อง
ไว้ทุกข์อย่างยากลำบากหว่านหางจิ้งจอกไม่ดี กินอะไรล้วนไม่ถูกปาก
ตอนกลับถึงเมืองหลวงใบหน้าซูบเซียวร่างกายผ่ายผอม ทำเอาเสด็จแม่
หลังน้ำตา น้องชายเองก็โกรธจัด มันอกมันใจว่าบ้านสกุลเงินกระทำ
ทารุณต่อนาง...

หว่านหางจิ้งจอก หรือว่าที่น้องชายโกรธแค้นบ้านสกุลเงินเช่นนั้น
ส่วนหนึ่งเพราะข้าเป็นเหตุ?

ไม่ว่าจะใช้ นางไม่เคยโอตครวญอันใดกับน้องชาย ทุกครั้งที่อีกฝ่าย
ถามว่าคนที่บ้านสกุลเงินเป็นเช่นไร นางล้วนชื่นชมในสิ่งที่ควรชื่นชม
เรื่องที่ไม่พึงพอใจก็เก็บงำไว้ในใจ

ช่างเถอะ เรื่องราวในชาติที่แล้วล้วนไม่อาจเปลี่ยนแปลงแก้ไข
ครั้งนี้นางต้องหลีกเลี่ยงป้องกันเรื่องราวใดๆ ที่จะทำให้น้องชายของนาง
เกลียดแค้นชิงชังบ้านสกุลเงินไม่ให้เกิดขึ้นเด็ดขาด

มีคุณูปการของบ้านสกุลเงินอยู่เบื้องหน้า มีความพยายามของนาง
อยู่เบื้องหลัง นางไม่เชื่อว่าน้องชายของนางผู้นั้นจะเป็นทรราชแต่กำเนิดได้

อารมณ์ของนางเปลี่ยนไป หว่านหางรู้สึกว่าบะหมี่มั่งสวิสชาตินี้
หอมกรุ่นเป็นที่สุด ไม่เพียงกินเส้นบะหมี่จนหมด แม้แต่น้ำแกงก็ยัง
ซดหมดไปครึ่งชาม

เฉาเวียมองดูอยู่ข้างๆ ดีใจจนนึกอยากร้องให้ สามเดือนมานี้
องค์หญิงแทบไม่นึกอยากอาหาร ทุกเช้าค่านางเฝ้าแต่นึกหนทางทำอาหาร

รสเลิศออกมา คิดจนผมบางแทบหมดหัวแล้ว!

เจ้าวินเองก็สองตาแดงก่ำ บ้านเก่าสกุลเงินเก่าชอมช่อเรียบง่าย
องค์หญิงพำนักราชย์ไม่มีความสุข หากยังกินไม่ลงอีก สองปีที่เหลือ
ต่อจากนี้จะทำเช่นไร

โชคดียิ่งจริงๆ โชคดียิ่งนัก!

ดอญาน

守寡后我重生了 1

Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le 1

ชาตินี้ข้าจะรักท่านให้มาก 1
เชียวจยาเหริน เขียน
สนสราญ แปล

จำนวน 416 หน้า
ราคา 459 บาท

《守寡后我重生了》(Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le)

Copyright © 笑佳人 (Xiao Jia Ren)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3421-7

ภาพประกอบ 桃可可
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ชาติก่อน **'หว่าหยาง'** นักรังเกียจในทุกพฤติกรรมของ **'เฉินจิ้งจง'**

สามีที่นางคิดว่ามีดีแค่หน้าตาหล่อเหลา

กระทั่งเมื่อเขาสิ้นชีพในสนามรบ

นางกลับเริ่มคิดถึงความดีด้านอื่นของเขาขึ้นมาบ้าง

คาดไม่ถึงว่าขณะที่ครอบครัวของเขากำลังถูกระงับ

นางจะได้ย้อนเวลากลับมาในช่วงปีแรกของการทำงาน

ช่วงเวลาที่สามีผู้หยาบกระด้างของนางยังคงมีชีวิตอยู่

นี่คือสามีของนาง เป็นบุรุษที่ต้องตาต้องใจนางในยามนั้น

ถึงจะแค่ถูกใจใบหน้าของเขา แต่อย่างไรเขาก็เป็นคนที่นางเลือกเอง

หยาบกระด้างแล้วเช่นไร นางไม่ประสงค์ให้เขาตาย

ครั้งนี้ไม่ว่าใครก็อย่าหวังว่าจะพรากชีวิตเขาไปได้!

'ชาตินี้ข้าจะรักท่านให้มาก' ให้สมกับการได้มีโอกาสรักท่านอีกครั้ง

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3421-7

9 786160 634217

ราคา 459 บาท